

Otobüs Yolculuğu

– fuatturker · 22 Ocak 2012

Otobüslerde televizyon, radyo ya da cd'den yükselen sesler yüzünden diğer yolcuların kendi aralarında yaptıkları konuşmalar pek duyulmazdı. Bugünlerde ise yolcuların çoğu, koltukların arkasına yerleştirilmiş kendilerine özel ekrandan kulaklıklarıyla tv izledikleri için otobüste oldukça sessiz bir ortam oluşuyor. Bir saatlik yolculuğum sırasında tv izlemeyen yolcuların aralarında yaptıkları konuşmalara tanık oluyorum. Elimde okumakta olduğum bir kitap da var ancak yakınımnda oturanların sohbetlerinin birçoğuna istemeden de olsa kulak misafiri olmamak mümkün olmuyor. Karşı koltukta oturan yaşlıca adam, çay-kahve servisi yapan hostes genç kızdan, içeceği kahve için daha sıcak su getirmesini istiyor. Genç kızın, "tamam getireyim ama yanarsınız" uyarısına, "yanmayı cehenneme sakladık" diyerek kahkahayla gülerken cevap veriyor. Yanında oturan genç bankacının bu espri çok hoşuna gitmiş olacak ki "cehenneme sakladık" diye tekrar ediyor ve birlikte uzun süre gülüşüyorlar. Bir an düşündüm; cennet, cehennem konusunda ne çok espriler yapılıyor, fıkralar anlatılıyor, karikatürler çiziliyor. İnsan özellikle sonsuz azap mekanının kenarında iken de bu konuda espri yapabilir ve bu fıkralara gülebilir mi?.. Arkamda oturan bir kadın yolcu ise sürekli bir şeylerden yakınlıkla, yanında oturan eşine de yolculuğu zehir ediyor. Kimi zaman oturduğu koltuktan, kimi zaman üzerine vuran parlak güneş ışığından şikayet ediyor. Yolda bir saat önce bir zincirleme trafik kazası olduğu haberi geliyor. Hostes kız kazanın detaylarını otobüsün koridorunda durup anlatıyor. Çaprazımdaki koltuklarda oturan iki kadından birinin ağzından "Allah korusun" cümlesi dökülüyor. Diğer kadının sözleri ise çok ilginç; "şoför dikkatli olmazsa Allah nasıl koruyacak?" diyor. (Rabb'imi tenzih ederim, yüceltirim.) Otobüste ortak konu trafik kazasından, son Japonya depremine geliyor. Arkadan birkaç genç kızın konuşmalarını işitiyorum. İçlerinden biri internette izlediği tsunami görüntülerini anlatıyor, ardından bir diğeri kıyametten söz ediyor. İçimden "güzel" diyorum, insanın özellikle gençken ölümü hatırlaması güzeldir; bunca gaflette yaşayan insan varken. Ancak içlerinden birinin söylediği, "kıyamete gerek yok biz her türlü koparız" sözü ve yüksek sesle gülüşmeleri o an hissettiğim heyecanı azaltıyor. Birkaç sıra arkada oturan iki kadının ise şehir dışına çıkma nedenlerinin, duyduğum kadarıyla İstanbul'dan taşınan bir arkadaşlarının kabul gününe gitmek olduğunu anlıyorum. Yol boyunca sohbet konuları nerede ne yedikleri, nereden ne kadar alışveriş yaptıkları, tatil için nereye gittikleri/gidecekleri, evlerine hangi yeni eşyaları aldıkları... gibi konular oluyor. Hatta bir ara bazı arkadaşlarının kabul gününde ne giymiş olabileceklerine dair tahminlerde bulunup oldukça eğleniyorlar. Otobüse biner binmez başladıkları sohbeti, inerken bitiriyorlar. Ara verdiklerini söylemek sanırım daha doğru olur. Allah'ın anılmadığı bir ortamda, anıldığında da espriyle ya da konu değiştirilerek geçiştirilen ve boş konuşmalarla yitirilen bir saat. Bir saat az bir süre gibi düşünülebilir ancak ahirette, "dünyada ne kadar kaldınız?" sorusuna verilen "Bir gün ya da bir günün birazı kadar kaldık..." (Mü'minun Suresi, 113) cevabını göz ardı etmeyelim. Otobüs halkından yola çıkarak toplumda, insanları duyarsızlaştıran oldukça fazla telkin yerleşmiş olduğunu görüyoruz. Toplum kurallarının ürettiği çarpık düşünce, bakış açısı, adet ve tavırların, hak dinle karşılaştırınca ne denli büyük bir fark içerdiği çok açık. Günlük yaşamda bu telkinler sonucu oluşmuş

kuralların dışına pek çıkılmıyor. Allah hatırlanmıyor, zikredilmiyor; din, ölüm, cehennem hafife alınıyor, konuşmalar, davranışlar ve üslup, önceden belirlenmiş kurallara uygun gerçekleşiyor. İnsanların davranışlarında Allah'ın hoşnutluğu değil, toplumun kıstasları gözetiliyor. Birçok insan Yüce Allah'ı, ölümü ve yakınlığını hatırlatan yüzlerce olaya karşı duyarsız kalıyor ve tümünün sıradan olaylar olduğunu düşünüyor. Çevrelerindeki her varlıkta Allah'ı hatırlamak ve O'nun sonsuz gücünü görmek yerine bu kişiler, kendilerini oyalayacak sıradan günlük işleri ve konuşmaları tercih ediyorlar. Gözlerimizi dünyaya açtığımız andan itibaren karşılaştığımız her olay, duyduğumuz her söz, muhatap olduğumuz her detay Allah tarafından yaratılıyor. Yaratılış amacımız imtihan üzerine kurulu ve her şey, ders çıkarıp öğüt almamız için. İçtiğimiz kahveden dilimizin yanması ya da üzerimize güneş ışığının vurarak bizi rahatsız etmesi gibi ufak görünen detaylar da kaderimiz dahilinde. İnsanın duyduğu ya da yaşadığı her olay, kusursuz yaratılmış imtihan ortamının birer parçası. Büyük, orta derecede önemli ya da önemsiz gibi görünen olaylar, kaderde hikmet ve hayırla yaratılıyor. İnsanların aksilik olarak nitelendirdiği olaylar da hayır ve hikmet içeriyor. Yaşadığı olaydan etkilenen kişinin, "boşver, aldırma, kafana takma" sözleriyle rahatlatılmaya çalışıldığına tanık olmuştunuzdur. Oysa insan için hiçbir şey boş değil. Allah bir görüntü izletiyorsa mutlaka bir nedeni vardır. O halde insanın yaşadığı olayla ilgili, "Allah, yaptığım hangi davranışın karşılığı olarak bunu benim için yarattı" ya da "bu olay karşısında Allah benden nasıl bir davranış göstermemi istiyor?" diye düşünmesi ve davranışlarını düzeltmesi gereği ortaya çıkıyor. Kemikleşmiş kurallar nedeniyle insanların çoğu, dünyaya Allah'a kulluk etmek için geldiklerinin, tek kurtuluşun O'nun hoşnutluğu olduğunun şuurunda olmuyor. Kaldı ki bu kurallar sadece içinde yaşadığımız döneme ve topluma ait değil. Mantığı aynı olduğu için, her zaman diliminde ve her toplumda benzer şekilde yaşanıyor. Bu mantık, Kur'an'da bildirildiği gibi, "(Allah'ı) arkalarında unutuluvermiş (önemsiz) bir şey edinmiş" (Hud Suresi, 92) olmanın bir sonucu. (Rabb'imizi tenzih eder, yüceltirim) Adeta büyülenmiş gibi bir yaşam sürmeye neden olan bu gaflet halinden kurtulmanın yolu ise oldukça kolay. Samimi bir niyetle, bize can veren, dünyayı bizim yaşamımız için en uygun şekilde hazırlayan, bizi rızıklandıran, bizi yaşatan ve öldürecek olan Yüce Allah'a sarılmak. ... Allah'a sarılın, sizin Mevlanız O'dur. İşte, ne güzel Mevla ve ne güzel yardımcı. (Hac Suresi, 78)